

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/356/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7511213420
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7511213420.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., IČO: 35 724 803, Údernícka 5, Bratislava, zastúpeného Tomáš Kušnír s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej Q. Š., U.. XX.XX.XXXX, R. L. Č.. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, Važecká 16, Prešov, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom v Stropkove, Nám. SNP č. 7, v konaní o zaplatenie 1.449,90 eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Košice-okolie č.k. 17C/7/2012-40 zo dňa 14.07.2012 t a k t o

rozhodol:

M e n í uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovaného tak, že p r i z n á v a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového konania v sume 189,34 eur, ktoré je povinný žalobca zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet advokáta vedľajšieho účastníka JUDr. Ambróza Motyku.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 51,98 eur na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil. Rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 79,87 eur prostredníctvom príslušného daňového úradu. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom zo dňa 01.09.2011, doručeným súdu 13.09.2011, domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1.449,90 eur spolu s úrokom z omeškania 13 % ročne od 09.12.2006 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dňa 20.12.2011 vstúpil vedľajší účastník do konania na strane žalovanej zastúpeným právnym zástupcom. Dňa 02.03.2012 podal písomné vyjadrenie k žalobe, ktorou vzniesol námietku premlčania, ktorá však ostatným účastníkom nebola doručená. Dňa 17.05.2012 podal námietky voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania s analýzou svojho nesúhlasu. Podaním zo dňa 06.06.2012, doručeným súdu 14.06.2012, vzal žalobu celkom späť a konanie žiadal zastaviť. Súd prvého stupňa zastavenie konania odôvodnil ust. § 96 ods. 1, 3 O.s.p. a výrok o vrátení súdneho poplatku ust. § 11 ods. 3 a § 11 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 146 ods. 1 O.s.p. a to napriek tomu, že vedľajší účastník podaním zo dňa 27.02.2012 uplatnil, aj vyčíslil trovy právneho zastúpenia. Neaplikoval pre svoje rozhodnutie ust. § 146 ods. 2 O.s.p., t.j. ak niektorý z účastníkov zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy, lebo to by platilo vtedy, ak by sa jednalo priamo o trovy samotného účastníka, alebo ak by išlo o trovy vzniknuté vedľajšiemu účastníkovi potom, ako mal všetky svoje úkony (od samotného vstupu do konania, vrátane dňom prezentovaných) súhlas od samotnej žalovanej. V tomto konaní tomu tak nebolo, o tom svedčí aj to, že vedľajší účastník podaním zo dňa 27.02.2012 navrhol, aby

žalovanej súd položil otázku, či s touto námietkou súhlasí. Tento postup podľa názoru súdu zodpovedá poučovaniu účastníka o hmotnom práve, čo je neprípustné. Pritom právnenému zástupcovi medzi obdobím od zahĺásenia vstupu do konania nič nebránilo, aby to, čo hodlá v konaní prezentovať, prejednal so žalovanou a vyžiadal si na ne súhlas. Z uvedeného postupu vedľajšieho účastníka je zrejmé, že tieto úkony vo veci robí paralelne a nezávisle na vôli a úkonov žalovanej, ktorá ani nevie o tom, že popri nej v konaní niekto stojí. Vedľajší účastník teda nekontaktoval žalovanú, neanalyzovali spoločný postup v konaní a neujednotil s ňou to, kvôli čomu tento účastník vystupuje na jej strane. Skôr, ako sa vôbec ostatní účastníci mohli k námietke premlčania vyjadriť, žalobca zobral žalobu späť, a preto skúmanie tejto okolnosti je bezpredmetné. Navyše vedľajší účastník, zriadený za účelom ochrany spotrebiteľa má byť (a zrejme aj je) vybavený odborným aparátom, aby túto ochranu mohol kvalifikovane poskytovať; a iba v obzvlášť náročných prípadoch využiť služby advokáta. Vedľajší účastník zastúpený advokátom však všetky úkony robil bez predchádzajúceho súhlasu a vedomia samotnej žalovanej, preto je povinný zaplatiť trovy advokáta, ktoré si spôsobil sám, výlučne zo svojich prostriedkov.

Proti tomuto uzneseniu čo do výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi podal včas odvolanie vedľajší účastník.

Navrhol zmeniť uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 189,34 eur. Uplatnil aj trovy odvolacieho konania vo výške 51,98 eur. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že pri rozhodovaní o trovách konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov. Nebolo preukázané, aby žalovaná svojim správaním zapríčinila späťvzatie žaloby. Žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, či procesne zavinil zastavenie konania. Združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpilo legitímne v súlade s ust. § 93 ods. 2, 3 O.s.p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa. Takto zvolený procesný postup vstupu vedľajšieho účastníka do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa so Združením na ochranu spotrebiteľa vstupom, dokonca ani vedomosť, spotrebiteľa o združení vstupe do konania. Vstup Združenia do konania zákon v ust. § 92 ods. 2 O.s.p. totiž priamo predpokladá. Vstup do konania bol opodstatnený, pretože žalobca vzal žalobu späť až po vedľajšieho účastníka vstupe, ktorý bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v súdnom konaní. Vedľajší účastník môže preukázať, že v množstve súdnych sporoch pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre navrhovateľa odradzujúco (v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoj návrh na začatie konania späť a konanie žiadal zastaviť. Žalobca po tom, čo mu je doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, prípadne po tom, čo vstup vedľajšieho účastníka do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žalobu späť. Ukazuje sa, že samotný vstup do konania Združenia ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva.

V odvolaní akcentoval na článok 7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého „Členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali adekvátne a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.“ Súdby by mali vychádzať z citovaného článku a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že Združeniu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by činnosť nemajetného združenia mohla byť vážne ohrozená. Je pritom podľa vedľajšieho účastníka otázne, prečo súdy nepovažujú za nehospodárne a neúčelné trovy právneho zastupovania tejto nadnárodnej finančnej skupiny pozostávajúcej zo 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov. Táto spoločnosť nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu. Napriek tomu, že žaloby žalobcu sú zhodné v tisíckach iných vecí, súdy nezisťujú účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne u bezmajetného združenia, ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa. Vedľajší účastník v dôvodoch odvolania akcentoval na to, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa

technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, teda nemá vlastný „aparát“, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie našej činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok.

Aj keď Združenie má podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, poukazuje vedľajší účastník na reálnu skúsenosť Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, kedy po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných dvoch rokov, napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo Združeniu finančnú podporu vo výške 4.000 eur. Takýto finančný príspevok pri objeme činnosti vykonávanej Združením na podporu spotrebiteľov, nepokrýva ani len poštové výdavky. Takáto zákonná možnosť Združenia čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v skutočnej. Prax potvrdila, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani Združenie, a ak áno, tak len výnimočne. Do konaní vstupujú vedľajší účastníci voči dodávateľom, ktorí najviac porušujú spotrebiteľské práva. Združenia na ochranu spotrebiteľov by chceli ochrániť ešte viac spotrebiteľov a vstúpiť do všetkých spotrebiteľských konaní, ale nedovoľujú im to skromné možnosti, neochota advokátov zastupovať Združenie, iluzórna podpora Združenia zo strany štátu, nepochopenie funkcie súdov v systéme naplňania vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov zo strany niektorých sudcov. Združenie oslovilo desiatky advokátov po celom Slovensku, ale na trvalú spoluprácu dokázalo zabezpečiť len dvoch advokátov, ktorí sú ochotní pracovať len za prísudok. Vedľajší účastník nevie, o čo opiera súd svoje konštatovanie, že vedľajší účastník by mal byť z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť spotrebiteľovi právnu pomoc. Táto agenda vyžaduje nie len právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa to technického zabezpečenia pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na ich spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Združenie nemá finančné prostriedky, ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch, je realizovanie činnosti spotrebiteľských združení prostredníctvom ochotných advokátskych kancelárií.

Z uvedeného vyplýva, že aj vedľajší účastník, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“.

V predmetnej právnej veci sú uplatňované nároku proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorý je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktačnom procese.

Tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarca spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri naplňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov.

Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka, navrhol vedľajší účastník v súlade s ustálenou judikatúrou Súdného dvora EÚ podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:

1. Či pod právo na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právo na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2. a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.05. 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní Združením.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4. Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenie Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Združenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka navrhol výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 42,82 eur s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16 eur s DPH. V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám v podstate svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Žalobca má z vlastných skúseností vedomosť, že Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámení o vstupe Združenia, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je teda zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania Združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. V zmysle vyššie uvedeného žalobca zastáva názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Žalobca teda zastáva názor, že konanie vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania Združenia ako vedľajšieho účastníka žalobca uvádza, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania. Zároveň žalobca poukázal na to, že i keď vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov z úplnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na SDEÚ, ohľadom nároku Združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem najmä ochrany svojich záujmov. V dôvodoch vyjadrenia poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, v Bratislave, v Košiciach, v Prešove a v Žiline o trovách vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských sporoch.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky ani na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V tomto prípade došlo k zastaveniu konaniu preto, že žalobca pred začatím pojednávania vo veci samej zobral návrh v plnom rozsahu späť a dôvod späťvzatia neuviedol.

Ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie v zmysle tohto ustanovenia je potrebné posudzovať aj z procesného hľadiska, preto ak v tomto prípade vzal žalobca žalobu voči žalovanej v celom rozsahu späť a neučinil tak pre správanie sa žalovanej (napr. úhrada žalovanej pohľadávky) možno konštatovať len jediný záver, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku procesného zavinenia žalobcu. Preto mu podľa prvej vety § 146 ods. 2 O.s.p. vznikla povinnosť uhradiť žalovanej (z vyššie uvedených dôvodov) i vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej trovy konania, ktorých súčasťou sú i trovy právneho zastúpenia.

Podľa ust. § 93 ods. 1 až 4 O.s.p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu z niektorého účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi súd po uvážení všetkých okolností.

S účinnosťou od 15.10.2008 zákon zaviedol druhú skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní. Tu je kritérium odlišné od prvej skupiny vedľajšieho účastníctva - kým pri prvej skupine vedľajšieho účastníctva musí ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, v druhej skupine legitímáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon a to zákon na ochranu spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z.

V prípadoch ak ide o skupinu subjektov, ktoré môžu v konaní vystupovať ako vedľajší účastníci, to znamená právnické osoby splnomocnené na to konkrétnym zákonným ustanovením (teda aj zákonom o ochrane spotrebiteľa) stačí, ak sa súd obmedzí na konštatovanie konkrétneho zákonného ustanovenia a námietka neprípustnosti zo strany druhej sporovej strany je zrejmé vylúčená.

Z ust. § 93 O.s.p. však nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka. Je pojmovo vylúčené, aby účastníka konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého si v konaní neželá. Účel procesnej pomoci

v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priecil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 188/2012 z 05.02.2013).

Súd prvého stupňa však neoznámil žalovanej, že Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, Važecká 16 vstúpilo do konania na jej strane a žalovaná nevyjadrila nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Preto záver súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník si nevyžiadal súhlas od samotnej žalovanej k vznesenej námietke premlčania a tak robil úkony bez jej súhlasu a vedomia a je povinný zaplatiť trovy advokáta z tohto dôvodu zo svojich výlučných prostriedkov, nemôže procesne obstať.

Rovnako neobstojí ani argument žalobcu vo vyjadrení sa k odvolaniu o navyšovaní trov konania zo strany vedľajšieho účastníka. Každý účastník musí počítať s tým, že v súdnom konaní môže neuspieť a najtypickejším negatívnym následkom v takomto prípade je aj náhrada trov konania protistrane, ako aj na jej podporu vedľajšiemu účastníkovi. Niet dôvodu na takúto výnimku. Aktivity vedľajšieho účastníka evidentne súvisia s ochranou spotrebiteľa a aj v predmetnej veci je zjavné, že žalovaný spotrebiteľ by musel čeliť žalobe profesionála pri vymáhaní pohľadávok, navyiac zastúpeného advokátom.

Ochrana spotrebiteľa súvisí s kvalitou života a jej podoby môžu byť rozmanité. Nemusí ísť o výlučne o agendu neprijateľných podmienok (Smernica Rady 93/13/EHS), či nekalých obchodných praktík (Smernica EP/2005/2009), ale o celú škálu rozmanitých vzťahov dopadajúcich na bežných ľuďoch. To platí aj pre zbytočné odkladanie uplatňovania práva s výrazným časovým odstupom, ktoré je spájané aj s rizikom jeho premlčania. Nie je nič výnimočné, že s odstupom času má spotrebiteľ zhoršené podmienky obrany, sťažuje sa dôkazná situácia, a preto aj obrana námietkou premlčania je dôležitá a má svoj význam.

Vedľajší účastník vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovaného - spotrebiteľa, preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom - advokátom, nemožno v danom prípade zastávať názor nastolený žalobcom, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokoľvek advokáta.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu navrhoval, aby vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p., avšak neuviedol žiadne konkrétne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by boli relevantným dôvodom na to, aby úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhrada trov konania nebola priznaná (§ 150 ods. 1 O.s.p.).

Nemožno súhlasiť ani s argumentom žalobcu, ktorým spochybňoval nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, pretože kvalifikované podanie vedľajšieho účastníka (zastúpeného advokátom), v ktorom vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku bolo vo svojej podstate dôvodom späťvzatia žaloby a teda malo priamy vplyv na spôsob skončenia sporu.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 220 O.s.p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 189,34 eur, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov právnej služby - prevzatie a príprava zastupovania (§ 10 ods. 1 a vyhl. č. 655/2004 Z.z.) 71,37 eur, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci 1.449,90 eur (§ 10 ods. 2 advokátskej tarify) + režijný paušál za rok 2011 7,41 eur (§ 16 ods. 3 advokátskej tarify) a podanie vo veci samej 71,37 eur + režijný paušál 7,63 eur za rok 2012 (§ 16 ods. 3 advokátskej tarify) + 20 % DPH, spolu 189,34 eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému vedľajšiemu účastníkovi patrí od neúspešného žalobcu náhrada trov odvolacieho konania a to za jeden úkon právnej pomoci podľa § 14 ods. 3 písm. d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. v polovičnej výške 35,69 eur + režijný paušál 7,63 eur (§ 16 ods. 3 advokátskej tarify) + 20 % DPH vo výške 8,66 eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 51,98 eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.